

Arrest

nr. 145 793 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juni 2014 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 15 januari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging in.

1.2 Op 30 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij deze aanvraag geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *juncto* artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) *juncto* artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een weigering tot afgifte van een visum gezinshereniging.

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42 van de vreemdelingenwet juncto artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit juncto artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG. Zij meent dat de bestreden beslissing niet alleen binnen de zes maanden diende genomen te worden, maar tevens binnen de zes maanden ter kennis diende te worden gebracht, hetgeen in casu niet het geval is.

De Raad stelt vast dat de visumaanvraag werd ingediend op 15 januari 2014, dat de bestreden beslissing genomen werd op 30 juni 2014 en ter kennis gebracht werd op 31 juli 2014. Aldus werd de bestreden beslissing genomen binnen een termijn van zes maanden, doch ter kennis gebracht buiten deze termijn.

Uit artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het recht op verblijf ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag erkend dient te worden. Uit deze bepaling blijkt aldus niet dat een beslissing over het recht op verblijf binnen de zes maanden ook ter kennis gebracht moet worden. De verzoekende partij verwijst naar artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG, waarvan voormeld artikel 42, § 1 de omzetting vormt, waaruit zou blijken dat de beslissing binnen de zes maanden afgegeven en dus ter kennis gebracht dient te worden. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op grond waarvan zij meent dat de richtlijn 2004/38/EG in casu relevant zou zijn, daar de bestreden beslissing niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. De Raad kan immers slechts vaststellen dat noch de verzoekende partij noch de persoon in functie van wie zij de vestigingsaanvraag indient, een burger van de Unie is die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. De verzoekende partij, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, vraagt immers om de vestiging, in België, in functie van een Belgisch onderdaan waarvan niet aangetoond is dat deze van zijn recht op vrij verkeer gebruik gemaakt heeft. Het grensoverschrijdend aspect ontbreekt in casu, zodat het Europees gemeenschapsrecht niet van toepassing is. Zelfs als voormelde richtlijn relevant zou zijn, dan nog dient te worden vastgesteld dat artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet juncto artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG, op zichzelf genomen, niet voorzien in een vervaltermijn bij het verstrijken waarvan de beslissing wordt geacht positief te zijn, laat staan dat wordt voorzien in een vervaltermijn die inhoudt dat de laattijdige kennisgeving van een tijdig genomen beslissing recht geeft op de afgifte van een visum gezinshereniging. In artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit werd wel een vervaltermijn voorzien, doch enkel in de situatie dat “geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet”. Zodoende werd er expliciet voor geopteerd om de vervaltermijn enkel te laten spelen indien binnen een termijn van zes maanden geen enkele beslissing werd genomen, doch niet om deze uit te breiden tot de situatie waarin de beslissing niet binnen de termijn van zes maanden ter kennis werd gebracht.

Het enig middel lijkt ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092;

Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 12 maart 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 16 april 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 5 maart 2015 opgenomen grond, volhardt zij in haar initieel verzoekschrift.

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking van de Raad.

2.3 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting louter volhardt in haar initieel verzoekschrift. Hiermee brengt zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 5 maart 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 5 maart 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit *juncto* artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE